

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Ing. Petrem Šuránkem ve věci

žalobce: **M. P.**, narozen X, občan U.
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Petrem Novotným
sídlem Archangelská 1, 100 00 Praha 10

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 10. 2019, č. j. CPR-29262-8/ČJ-2018-930310-V240,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou osobně dne 22. 10. 2019 domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 9. 10. 2019, č. j. CPR-29262-8/ČJ-2018-930310-V240 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „krajské ředitelství“), ze dne 2. 8. 2018, č. j. KRPS-115498-27/ČJ-2018-010023-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 16/2019 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění, doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území

členských států Evropské unie, byla stanovena v délce 6 měsíců od okamžiku, kdy pozbyde oprávnění k pobytu na území ČR, a doba k vycestování mu byla určena v délce 14 dnů od právní moci rozhodnutí, přičemž bylo konstatováno, že se na žalobce ve smyslu § 120a zákona o pobytu cizinců nevztahují důvody znemožňující vycestování.

2. Žalobce v podané žalobě namítá, že žalovaná porušila § 3 ve spojení s § 50 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), protože nezjistila stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, a neopatřila si dostatečné podklady pro své rozhodnutí. Žalobce konkrétně upozorňuje na to, že na místě cizinecké kontroly se vyskytoval jen jako doprovod svého bratrance I. B., který tam byl navštívit svého známého, P. M., který v daném místě realizoval výstavbu (dále jen „stavebník“). Žalobce se do stavebních prací fakticky nijak nezapojoval, nýbrž se jen pohyboval po staveništi, čímž se nemohl dopustit výkonu nelegální práce. To namítal již v průběhu správního řízení, a proto též navrhoval provést důkaz výsledkem stavebníka, který by se mohl ze své pozice vyjádřit k tomu, co na místě kontroly žalobce dělal. Správní orgán však stavebníka nevyslechl, třebaže se jednalo o osobu, která se mohla relevantním způsobem vyjádřit k tomu, kdo na pracovišti skutečně pracoval. Správní orgán tak neopatřil potřebné důkazy a neprokázal, že se žalobce dopustil výkonu nelegální práce.
3. Žalobce dále vyjadřuje absolutní nesouhlas se závazným stanoviskem Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“), o možnosti vycestování do země původu. V jeho vlasti v současné době probíhá dlouhodobý vnitrostátní válečný konflikt, který nepolevuje na intenzitě. Byť se incidenty soustřeďují do okolí hranice mezi územími ovládaným vládními jednotkami a povstalci v D. a L. oblasti, žalobce považuje za jisté, že se po dvou letech konfliktu vytvořilo prostředí nestability, nejistoty a beztrestnosti značně dopadající na civilní obyvatelstvo v rámci celé U. Správní orgány tak svým rozhodnutím porušily i § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu, protože nepostupovaly v souladu s právními předpisy, nedbaly, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu, bylo v souladu s veřejným zájmem a šetřilo oprávněné zájmy žalobce.
4. Žalovaná v plném rozsahu odkázala na odůvodnění prvostupňového a napadeného rozhodnutí, přičemž vyjádřila přesvědčení, že v řízení o správním vyhoštění byly zjištěny a doloženy relevantní podklady pro konstatování protiprávního jednání žalobce a že se též vypořádala se všemi skutečnostmi, jež vyšly najevo nebo byly namítány žalobcem. Má za to, že postupovala plně v souladu s právními předpisy, a proto navrhla, aby byla žaloba zamítnuta.
5. V průběhu jednání, z něž se žalovaná omluvila, zástupce žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je zcela založeno na protokolu o výpovědi žalobce. Žalobci však bylo tlumočeno do r. jazyka, takže řádně nerozuměl, žalobce pořádně ani nevěděl, co se děje, takže podepsal vše, co mu cizinecká policie předložila. Žalobce je U. narozeným v roce X, přitom zástupci žalobce k jeho dotazu soudní tlumočnick do jazyka u. a m., Mgr. M. S., potvrdil, že mladí U. již dnes dostatečně nerozumí r. jazyku. Zástupce žalobce nechápe, proč nebyl zajištěn tlumočnick do jazyka u., ve výsledku to je stejné, jako kdyby Čechovi bylo tlumočeno do polštiny polským tlumočnickem. Dále zástupce žalobce zpochybnil, že by byl žalobce na místě stavby v pracovním oblečení, na fotografiích je žalobce oblečen do běžného oblečení, které ani není nějak znečištěno. Žalobce trval na výsledku stavebníka a navíc žádal provést výslech tlumočnicka Mgr. M. S., který by se měl vyjádřit, zda by si jako tlumočnick do jazyka u. a m. troufal tlumočit do r. jazyka.

6. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud přitom dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 12. 4. 2018 byla provedena cizinecká kontrola na staveništi rodinného domu č. p. X v ulici N. D., Č. Ú., kde se nacházely dvě osoby u. národnosti. Vedle I. B. byl na stavbě v pracovním oděvu při výkonu pomocných stavebních prací zastížen i žalobce, který se pokusil ze stavby utéct. Žalobce se prokázal cestovním dokladem s platným p. schengenským vízem typu „D“ platným od 1. 3. 2018 do 27. 8. 2018 a uvedl, že nemá žádné povolení k zaměstnání a ani není držitelem živnostenského oprávnění. Žalobce byl zajištěn a ještě téhož dne s ním bylo zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců.
8. V průběhu svého výslechu za přítomnosti tlumočníka do r., s jehož ustanovením opakovaně souhlasil, žalobce uvedl, že do České republiky přijel dne 9. 4. 2018 za účelem výdělků. Předtím pobýval v P., kde pracoval v zemědělství (s přestávkami, když nebyla práce) dohromady asi rok na základě pracovního víza, které mu pomohl vyřídit bratranec I., s nímž byl na staveništi zadržen. V České republice předtím nikdy nebyl, ale jeho bratranec jej učil česky a od něj se též dozvěděl, že s p. vízem může pracovat i zde, i když jsou potřebné ještě další náležitosti. Bratranec I. mu řekl, že jeho šéf (Čech) mu dokáže potřebné povolení zařídit. Žalobce věděl, že zde nemůže bez povolení pracovat, ale bratrancův šéf mu slíbil, že vše potřebné zajistí. V Č. Ú. prováděl pomocné stavební práce – podával bratranci stavební bloky. Na staveniště jej přivezl bratranec, od něž měl půjčen i pracovní oděv a pracoval tam s ním již od předchozího dne na základě ústní dohody, zatím ještě ani neví, za jakou mzdu. Konstatoval, že jeho vyhoštěním by nebyla způsobena žádná újma komukoliv v EU, žalobce zde nemá žádné závazky ani sociální či kulturní vazby. V České republice žije pouze jeho bratranec a sestřenice. Žalobce nemá žádný problém s tím, aby vycestoval, na U. mu žádné nebezpečí nehrozí. Na U. se může vrátit na adresu svého trvalého pobytu, kde žije se svou rodinou – rodiči, mladší sestrou a manželkou, se kterou čeká dítě.
9. Dotazem na Úřad práce ČR krajské ředitelství ověřilo, že žalobci nebylo vydáno povolení k zaměstnání. Krajské ředitelství si také vyžádalo u ministerstva závazné stanovisko k možnosti vycestování žalobce. Toto závazné stanovisko ze dne 6. 5. 2018 s odkazem na informaci o zemi původu konstatovalo, že vycestování žalobce je možné. Žalobce totiž neuvedl nic, z čeho by bylo možné dovodit, že mu hrozí na U. uložení trestu smrti, mučení, nelidské nebo ponižující zacházení či trestání. Žalobce není ohrožen ani z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního či vnitrostátního ozbrojeného konfliktu, protože napjatá situace přetrvává pouze na j. U. na linii dotyku, Z. o., odkud žalobce pochází, však není střety bezprostředně zasažena, život v těchto místech probíhá bez vážnějších problémů, jsou zajišťovány potřebné veřejné služby i činnost státních orgánů. Nic ani nenaznačuje, že by vycestování žalobce mohlo být v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
10. Po vyjádření žalobce učiněném prostřednictvím jeho zástupce, že se v místě pobytové kontroly pohyboval pouze jako doprovod svého bratrance, který tam jel navštívit stavebníka, a že se do stavebních prací nijak nezapojoval, což lze prokázat svědeckou výpovědí stavebníka, krajské ředitelství dne 2. 8. 2018 vydalo bez dalšího prvostupňové

rozhodnutí, jímž žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců uložilo správní vyhoštění, dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovilo v délce 6 měsíců od okamžiku, kdy pozbyde oprávnění k pobytu na území České republiky, a dobu k vycestování mu určilo v délce 14 dnů od právní moci rozhodnutí, přičemž současně konstatovalo, že se na žalobce ve smyslu § 120a zákona o pobytu cizinců nevztahují důvody znemožňující vycestování. Souběžným rozhodnutím krajské ředitelství žalobci uložilo povinnost k náhradě nákladů správního řízení ve výši 1 000 Kč. V odůvodnění rozhodnutí o vyhoštění krajské ředitelství uvedlo, že jak žalobce sám sdělil, minimálně ode dne 12. 4. 2018 vykonával v České republice zaměstnání v podobě pomocných zednických prací, aniž by k tomu disponoval potřebným povolením. Podle toho, co žalobce uvedl při svém výsledku, žalobce věděl, že zde bez takového povolení pracovat nemůže, a jen spoléhal na to, že mu jej zařídí jeho bratranec. Skutečnost, že se spoléhal na jinou osobu, žalobce nezbavuje viny za výkon nelegální práce, jehož přiměřeným důsledkem je uložení správní vyhoštění. Pokud byl navrhován svědecký výslech stavebníka, krajské ředitelství připomenulo, že ten se v době pobytové kontroly na staveništi nenacházel, jinak by jistě sám cizineckou policii sám kontaktoval a vzniklou situaci vysvětlil. Na místě byl ale pouze žalobce a jeho bratranec, oba v pracovním oděvu a prováděli výstavbu obvodového zdiva. Žalobce sám mohl během svého výsledku uvést, že se na místě nacházel i stavebník, na rozdíl od tvrzení svého zástupce však žalobce do protokolu uvedl, že v daném místě již druhým dnem pomáhal svému bratranci a že počítal s finanční odměnou. Rozhodnutí o správním vyhoštění krajské ředitelství vyhodnotilo jako přiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobce, přičemž ze závazného stanoviska ministerstva vyplynulo, že se žalobce může na U. vrátit, aniž by mu hrozilo nějaké nebezpečí. Doba zákazu vstupu žalobce byla stanovena při dolní hranici s ohledem na krátkou dobu výkonu nelegální práce. Doba vycestování 14 dnů pak byla stanovena s přihlédnutím k tomu, že žalobce má platný cestovní doklad a sám uvedl, že se může vrátit do místa trvalého pobytu. Proti rozhodnutí krajského ředitelství podal žalobce odvolání, ve kterém uplatnil identické odvolací námitky jako v žalobě.

11. Ministr vnitra závazným stanoviskem ze dne 20. 8. 2019 přezkoumal a potvrdil závazné stanovisko ministerstva vnitra ze dne 6. 5. 2018. Konstatoval, že se pečlivě seznámil s podklady původního závazného stanoviska i se stanoviskem samotným a vedle původních podkladů zohlednil i informaci ministerstva ze dne 25. 4. 2019 o situaci na U. Žalobcova argumentace v odvolání je v příkrém rozporu s jeho předchozími tvrzeními i s objektivní situací na U. Ministerstvo v předchozím závazném stanovisku zodpovědně posoudilo možnost návratu žalobce do země původu, přičemž dostatečně zhodnotilo aktuální bezpečnostní situaci v místě trvalého bydliště žalobce. Z informace ministerstva ze dne 25. 4. 2019 jednoznačně vyplývá, že kromě L. a D. oblasti nedocházelo v žádné z dalších u oblastí k bezpečnostním incidentům, přičemž žalobce bydlí v Z. o., která je plně pod kontrolou centrální u. vlády a je vzdálena více než tisíc kilometrů od místa ozbrojených střetů, takže je vyloučeno, aby byl z tohoto důvodu ohrožen na zdraví či dokonce životě.
12. Zástupce žalobce byl dne 6. 9. 2019 vyrozuměn o shromáždění podkladů pro vydání rozhodnutí a v návaznosti na to uvedl, že se se závazným stanoviskem neztotožňuje a že se obává vážného ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci vnitřního ozbrojeného konfliktu na U.

13. Žalovaná následně vydala dne 9. 10. 2019 žalobou napadené rozhodnutí, které odůvodnila tím, že krajské ředitelství postupovalo v řízení správně, rozhodovalo na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu a prvostupňové rozhodnutí též řádně odůvodnilo. Po rekapitulaci obsahu výpovědi žalobce žalovaná uzavřela, že žalobce byl policejní hlídkou zastižen při výkonu pracovní činnosti a současně se k pracovní činnosti sám doznal v protokolu o výpovědi, která je důkazním prostředkem. Výslech svědka tak již nebyl nutný. Žalobce se tak pouze dodatečně snaží účelově zpochybňovat svou dosavadní výpověď, aby se vyhnul vyhoštění. Pokud jde o nesouhlas žalobce se závazným stanoviskem k možnosti jeho vycestování, žalovaná poukazuje na to, že je jím vázána. Blanketní námitky porušení vyjmenovaných ustanovení správního řádu pak nebyly blíže konkretizovány a žalovaná nezjistila žádné pochybení, které by způsobovalo nezákonnost prvostupňového rozhodnutí. Napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobce doručeno dne 14. 10. 2019.
14. Soud poté, co ověřil, že žaloba byla podána včas, že je věcně i místně příslušným soudem a že napadené rozhodnutí je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., přezkoumal napadené rozhodnutí v žalobou vymezeném rozsahu. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců vydá policie rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.
16. Pokud žalobce namítá, že správní orgány neopatřily dostatečné podklady pro svá rozhodnutí a nedostatečně se vypořádaly s jeho důkazním návrhem v podobě svědecké výpovědi stavebníka, soud mu nemůže přisvědčit. Správní orgány nejsou povinny provést každý důkaz, který účastník řízení navrhne. Jejich povinností je pouze zhodnotit potřebnost a relevanci navrženého důkazního prostředku, a pokud dospějí k závěru, že jeho provedení není pro řádné zjištění skutkového stavu potřebné, musí vysvětlit, proč takový důkaz neprovedly (jinak by se jednalo o tzv. opomenutý důkaz). Těmto požadavkům přitom správní orgány obou stupňů vyhověly, když vysvětlily, že důkaz navrhovaný zástupcem žalobce je již nadbytečný s ohledem na zjištění plynoucí z výpovědi samotného žalobce, jež jsou podpořena i obsahem úředního záznamu o okolnostech zadržení žalobce, a s ohledem na nízkou pravděpodobnost, že by svědek mohl ke sporné otázce vůbec něco relevantního sdělit. Pokud jde o zjištěný skutkový stav, zcela ob stojí již argumentace užitá v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Z úplných skutkových zjištění správních orgánů je evidentní, že originální argumentace žalobce uplatněná v rámci výsledku se s argumentací uplatňovanou jeho zástupcem v průběhu řízení o vyhoštění a v podané žalobě naprosto rozchází.
17. Namítli-li zástupce žalobce poprvé až u soudního jednání, že žalobci mělo být tlumočeno do u. a že r. jako příslušník mladé u. generace již řádně nerozumí, jedná se v první řadě o opožděně (tj. v rozporu s pravidlem uvedeným v § 71 odst. 2 větě druhé s. ř. s.) uplatněný žalobní bod, k němuž soud nemusí přihlížet. I kdyby ale soud takovou argumentaci připustil, nehodnotil by ji jako důvodnou. Byť je nutno přiznat, že r. na U. není oficiálním

úředním jazykem, její používání bylo a je běžné v celostátních médiích a mělo vysoký podíl v novinách i časopisech, což nepochybně má dopady na schopnost porozumět oběma jazykům i u obyvatel z. U., kde jinak aktivní používání u. převládá (viz např. [https:// X](https://X) nebo <https://X>). Kromě toho, žalobce sám hned dvakrát souhlasil s tlumočením do r., a to jak v oznámení o zahájení správního řízení, tak v úvodu protokolu o jeho výslechu. Nelze jen tak akceptovat tvrzení, že prostě podepisoval všechno, i když s tím eventuálně nesouhlasil. Žalobce též k dotazu uznal, že rozumí poměrně dobře česky, protože jej česky naučil jeho bratranec, mohl tedy rozumět i českým otázkám. Konečně je třeba zdůraznit, že otázky, na něž odpovídal, nebyly nijak složité, takže ani dílčí jazykové obtíže nemohly vést k takovému zkreslení jeho výpovědi, že by se stal protokol o jeho výslechu nepoužitelným. Za daných okolností tudíž soud považoval důkaz výslechem soudního tlumočnicka Mgr. M. S. za důkaz nadbytečný (zejména když otázka, k jejímuž prokázání byl navržen, tj. otázka, zda si troufá tlumočit i do jiného jazyka, než pro který je jako soudní tlumočnick zapsán, není pro rozhodnutí věci podstatná) a vycházel z obsahu výpovědi žalobce zachycené v protokolu o jeho výpovědi.

18. Soud proto ve shodě se správními orgány považuje za důvěryhodnou vnitřně konzistentní a podrobnou osobní výpověď žalobce, která (bez známek nepochopení kladených otázek) jasně ukazuje, že žalobce jel do České republiky, aby si zde přivydělal, byť si byl vědom toho, že nemá „další nezbytné náležitosti“ vedle p. pracovního víza a že (přínejmenším zpočátku, do vyřízení takových „náležitostí“) zde pracuje nelegálně. V kontextu této výpovědi by již provedení důkazu svědeckou výpovědí stavebníka skutečně bylo důkazem nadbytečným, o jehož relevanci lze do jisté míry pochybovat s ohledem na skutečnost, že z obsahu úředního záznamu o provedené pobytové kontrole neplyne, že by snad na staveništi byl někdo jiný než žalobce a jeho bratranec, kdo by se k věci mohl blíže vyjádřit. Soudu je přitom z jeho úřední činnosti známo, že vyjádření osoby odpovědné za pracoviště (potenciálního zaměstnavatele) bývají přirozenou a pravidelnou součástí úředních záznamů z pobytových kontrol cizinců podezřelých z výkonu nelegální práce, ledaže se na pracovišti nikdo jiný než kontrolovaní cizinci nenacházejí. Navíc tvrzení žalobce o pouhé návštěvě stavebníka nedává smysl v kontrastu s jeho předchozím tvrzením, že v místě se nacházel s bratrancem již druhým dnem a pomáhal mu při stavebních pracích. S ohledem na uvedené tedy soud přitakává žalované v jejím závěru, že provedené dokazování bylo pro účely zjištění rozhodného skutkového stavu dostatečné a že žalobcem (resp. jeho zástupcem) dodatečně uplatněná odlišná skutková verze příběhu je pouze účelovou snahou se vyhnout vyhoštění, jakožto důsledku výkonu nelegální práce cizincem.
19. Pokud jde o žalobní bod brojící proti závěru závazných stanovisek o neexistenci překážky pro vycestování žalobce na U., ani tomu soud nemůže přisvědčit. Krajské ředitelství rozhodlo o neexistenci překážek vycestování na základě závazného stanoviska ministerstva, v rámci odvolacího řízení požádala žalovaná o jeho přezkoumání ministrem vnitra. V obou závazných stanoviscích se konstatuje, že vycestování žalobce do země původu je možné. Závazná stanoviska vychází z aktuální zprávy o zemi původu poskytnuté ministerstvem, která je součástí správního spisu vedeného krajským ředitelstvím a žalovanou a která potvrzuje závěry vyslovené v závazných stanoviscích. Ze zprávy skutečně vyplývá, že na U. nepanuje stav tzv. totálního konfliktu, tedy situace, v níž by žalobce z důvodu pouhé přítomnosti na kterémkoliv místě v této zemi mohl utrpět zranění nebo být usmrcen v souvislosti s probíhajícím vnitrostátním ozbrojeným konfliktem (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014-17), naopak ve vztahu k Z. o. se zde uvádí, že oblast je pod kontrolou u. ústřední vlády. I když fungování státní správy

v zemi postižené ozbrojeným konfliktem v její v. části je do jisté míry podlomeno např. s tím souvisejícím nedostatkem veřejných finančních prostředků, nelze hovořit o tak zásadní míře nestability, nejistoty a beztrestnosti, že by žalobce byl vážně a bezprostředně v případě návratu ohrožen na svém životě či důstojnosti svévolným násilím či bylo možné se důvodně obávat hrozícího mučení či nelidského zacházení. Situace na z. U. neznemožňuje vycestování žalobce a ani on sám něco takového ve své výpovědi být jen okrajově nepřipouštěl, ačkoliv byl na tato rizika dotazován. Naopak sám konstatoval, že se může na U., kde má potřebné zázemí, vrátit.

20. S ohledem na uvedené tedy soud neshledal žalobní body důvodnými, resp. napadené rozhodnutí nezákonným, a proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
21. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalované, která byla ve věci úspěšná, žádné náklady v řízení nad rámec nákladů vynaložených na běžné úřední činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 27. listopadu 2019

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
samosoudce